

Rolnummer 5875
Arrest nr. 27/2015 van 5 maart 2015

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende artikel 34 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, gesteld door het Arbeidshof te Luik.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en A. Alen, en de rechters J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, P. Nihoul en R. Leysen, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* * *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging*

Bij arrest van 7 maart 2014 in zake A.O. tegen de nv « Ethias », waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 17 maart 2014, heeft het Arbeidshof te Luik de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1. Schendt artikel 34, eerste en tweede lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het, voor de vaststelling van de grondslag van het loon dat dient als basis voor de berekening van de wettelijke schadevergoedingen voor arbeidsongevallen, twee categorieën van slachtoffers die zich in verschillende situaties bevinden, identiek behandelt, namelijk :

- enerzijds de slachtoffers die, op de datum dat het ongeval zich heeft voorgedaan, uitsluitend bij een voltijdse arbeidsovereenkomst tewerkgesteld waren en wier basisloon zal worden berekend volgens het loon waarop zij aanspraak konden maken in de loop van het jaar dat voorafging aan het ongeval;

- anderzijds de slachtoffers die, naast de voltijdse arbeidsovereenkomst tijdens de uitvoering waarvan het ongeval zich heeft voorgedaan, aantonen dat zij op de datum van dat ongeval eveneens deeltijds waren tewerkgesteld, maar wier basisloon nochtans alleen zal worden berekend volgens het loon dat is geëind in het kader van hun voltijdse tewerkstelling in de loop van het jaar dat voorafging aan het ongeval ?

2. Is artikel 34 van de wet van 10 april 1971 in overeenstemming met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in die interpretatie dat de grondslag van het basisloon van het slachtoffer van een arbeidsongeval dat aantoonde dat het, op de datum van dat ongeval, was tewerkgesteld in een voltijdse betrekking en in een deeltijdse betrekking, onder voorbehoud van de toepassing van de maximumlonen bepaald in artikel 39 van de wet van 10 april 1971, de lonen omvat die zijn geëind zowel in het kader van de deeltijdse betrekking als in het kader van de voltijdse betrekking in de loop van het jaar dat voorafging aan het ongeval ? ».

Memories zijn ingediend door :

- de nv « Ethias », bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. V. Delfosse, advocaat bij de balie te Luik;

- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. P. Slegers en Mr. C. Pouppez, advocaten bij de balie te Brussel.

Bij beschikking van 16 december 2014 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers P. Nihoul en E. Derycke te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 14 januari 2015 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 14 januari 2015 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Bij het Arbeidshof te Luik heeft A.O., die het slachtoffer is geweest van een arbeidsongeval tijdens de uitvoering van een voltijdse arbeidsovereenkomst (38 werkuren per week), waarmee hij verbonden was aan de « Université de Liège », hoger beroep ingesteld tegen het vonnis dat de Arbeidsrechtbank te Luik op 30 oktober 2012 heeft uitgesproken. De appellant toont aan dat hij naast die betrekking een andere, deeltijdse betrekking uitoefent in dienst van de vennootschap « TNT Express » ten belope van 30 uren per week.

De betwisting heeft betrekking op de vaststelling van het basisloon voor de berekening van de wettelijke schadevergoedingen waarop hij recht heeft ten gevolge van een arbeidsongeval dat voor hem heeft geleid tot twee periodes van volledige tijdelijke arbeidsongeschiktheid, naast de gevolgen van een gedeeltelijke blijvende arbeidsongeschiktheid ten belope van 2 pct., volgens het deskundigenverslag waarvan de conclusies zijn bevestigd door het vonnis waartegen hoger beroep is ingesteld.

Het Arbeidshof te Luik merkt op dat de regel vervat in artikel 34 van de wet van 10 april 1971, die van openbare orde is en de definitie bevestigt van het loon dat dient als basis voor de berekening van de wettelijke schadevergoedingen, de forfaitaire aard weergeeft van de wettelijke vergoeding van de arbeidsongevallen. De artikelen 36 en 37 van die wet hebben twee aanpassingen aangebracht ten aanzien van de strengheid van die regel, maar die zijn niet van toepassing op het geschil, aangezien het slachtoffer wel degelijk een volledig jaar had gewerkt in de loop van het jaar dat voorafging aan het ongeval en het geen twee deeltijdse betrekkingen cumuleerde, maar wel een voltijdse betrekking, in het kader waarvan het arbeidsongeval heeft plaatsgehadt, en een deeltijdse betrekking.

Het Arbeidshof te Luik merkt op dat de in artikel 34 van de wet opgenomen algemene regel dus op het geschil moet worden toegepast en dat de wet niet heeft voorzien in de hypothese van een slachtoffer van een arbeidsongeval dat, naast de uitoefening van een voltijdse betrekking, eveneens tijdelijk tewerkgesteld was in een andere betrekking.

Voor het Arbeidshof te Luik onderstreept de appellant dat, door alleen rekening te houden met het loon waarop hij aanspraak kon maken in het kader van zijn voltijdse betrekking en niet met het loon dat hij daarnaast inde in het kader van zijn deeltijdse betrekking, de toepassing van artikel 34 van de wet hem het deel van de vergoeding ontzegt met betrekking tot het verlies aan verdienvermogen als gevolg van het arbeidsongeval dat, logischerwijs, eveneens zijn weerslag heeft gehad op de uitoefening van zijn deeltijdse arbeidsovereenkomst. Zijn volledig economisch potentieel vóór het ongeval zou niet correct in aanmerking zijn genomen bij de berekening van de wettelijke vergoedingen waarop hij aanspraak kan maken.

Het Arbeidshof te Luik is bijgevolg van mening dat de twee hiervoor weergegeven prejudiciële vragen moeten worden gesteld.

III. *In rechte*

- A -

Standpunt van de nv « Ethias »

A.1. De nv « Ethias » is van mening dat de in het geding zijnde wetsbepalingen niet discriminerend zijn aangezien rekening wordt gehouden met het specifieke karakter van de arbeidsongevallenwetgeving. Zij steunt in dat verband op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 104/2002 van 26 juni 2002 waarin het Hof oordeelt dat de rigiditeit die noodzakelijkerwijs volgt uit de forfaitaire aard van de arbeidsongevallenwetgeving kan worden verantwoord door het feit dat de wetgever veeleer in categorieën wetgevend wil optreden in plaats van rekening te houden met de bijzondere kenmerken eigen aan elk individueel geval en door het feit dat de forfaitaire aard ertoe leidt af te wijken van de gemeenrechtelijke aansprakelijkheidsregeling om uit te gaan van het begrip « beroepsrisico ».

De nv « Ethias » besluit dat, te dezen, het ongeval zich heeft voorgedaan terwijl de werknemer tewerkgesteld was in het kader van een arbeidsovereenkomst waarvoor de werkgever premies heeft betaald tot dekking van het verlies aan inkomen met betrekking tot die arbeidsactiviteit. Het is dus gewettigd dat de schadevergoeding enkel, naar evenredigheid, het verlies aan vermogen met betrekking tot die activiteit zal dekken.

Standpunt van de Ministerraad

A.2. De Ministerraad herinnert aan de historiek van de wetgeving en preciseert dat het stelsel van de arbeidsongevallen een delicaat evenwicht vertoont : dat stelsel strekt ertoe de werknemers te verzekeren tegen een sociaal risico, de werkgevers te beschermen tegen de beroepen inzake burgerrechtelijke aansprakelijkheid en hun tussenkomst te begrenzen en, voor de verzekeraars, de verzekeringsvorm van het systeem te behouden, met inbegrip van de prudentiële evaluatie van de geboden dekking. Het evenwicht van het stelsel berust op een redelijke voorzienbaarheid volgens welke de actie van iedere speler wordt beperkt in ruil voor een verdeling van het sociaal risico.

De Ministerraad onderstreept dat, in die optiek, de in het geding zijnde bepaling is gewijzigd teneinde daarin een uniform begrip van de voltijdse arbeid op te nemen. De wijziging die is aangebracht in artikel 34 versterkt het basisprincipe : het loon dat dient als basis voor de berekening van de vergoeding van de arbeidsongevallen wordt verondersteld het loon te zijn van een voltijdse betrekking gedurende het hele jaar bij een werkgever. De in artikel 34 van de wet van 10 april 1971 vastgestelde regel geeft daarnaast de forfaitaire aard van de wettelijke vergoeding van de arbeidsongevallen aan die afwijkt van de regels inzake burgerrechtelijke aansprakelijkheid.

De Ministerraad herinnert vervolgens aan het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 104/2002 van 26 juni 2002, alsook aan de twee afwijkingen van het algemeen beginsel bepaald in artikel 34 van de wet van 10 april 1971, die op restrictieve wijze dienen te worden geïnterpreteerd.

Volgens de Ministerraad wordt de situatie van de werknemer die, zoals de appellant voor het verwijzende rechtscollege, bovenop zijn deeltijdse betrekking een voltijdse betrekking uitoefent, niet beoogd door de arbeidsongevallenwetgeving. Die situatie, die vrij bijzonder is, overstijgt hetgeen de wetgever heeft willen vergoeden in het kader van de arbeidsongevallen, gelet op de algemene filosofie van de wet en de beperkte middelen van de sociale zekerheid.

Sommige rechtscolleges hebben getracht de in de wet beoogde strikte hypothesen uit te breiden, maar zij lijken niet te worden gevolgd door het Hof van Cassatie, dat in een recent arrest van 11 maart 2013 aan de rigiditeit van het systeem heeft herinnerd. Een benadering die het de rechter mogelijk maakt het forfaitaire systeem van de arbeidsongevallen te corrigeren, is overigens niet aanvaard door het reeds aangehaalde arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 104/2002.

De Ministerraad is van mening dat de prejudiciële vragen ontkennend dienen te worden beantwoord. De wetgever heeft ervoor gekozen een systeem voor de schadevergoeding van de arbeidsongevallen in te voeren dat berust op een tenlasteneming van het beroepsrisico. Daartoe heeft hij geopteerd voor een stelsel van verplichte verzekering dat het verlies aan verdienvermogen op forfaitaire wijze moet vergoeden. Hij heeft daarmee gestreefd naar een systeem dat een zekere veiligheid aan de werknemers en een vorm van sociale vrede biedt. De verzekeringsplicht en de afwezigheid van een volledige schadevergoeding zijn eveneens bedoeld om de werkgevers een zekere voorzienbaarheid van hun aansprakelijkheid te bieden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet vloeit voort dat de wetgever de forfaitaire schadevergoeding van een werknemer die het slachtoffer van een arbeidsongeval is en een voltijdse betrekking uitoefent, heeft willen verzekeren. Die forfaitaire aard wordt versterkt door het opleggen van een begrenzing van het loon en door gerichte beperkingen van de schadevergoeding in geval van een beperkte arbeidsongeschiktheid. De wetgever heeft ervoor gekozen rekening te houden met bepaalde specifieke situaties, zoals die van de personen die niet voldoen aan de in de wet bepaalde voorwaarden omdat hun referentieperiode niet volledig is of omdat zij een of meer deeltijdse betrekkingen uitoefenen. Omgekeerd heeft de wetgever niet alle mogelijke en denkbare verschillende hypothesen beoogd.

Volgens de Ministerraad is het, gelet op de forfaitaire filosofie van de wet, kennelijk niet onredelijk om niet de bijzondere situatie te beogen waarin een werknemer ervoor kiest meer dan een voltijdse betrekking te werken, met andere woorden meer dan de in artikel 34 beoogde situatie, die het principe vormt. Daarnaast wordt het redelijke en evenredige karakter van de maatregel nog versterkt door het feit dat de werknemer, in voorkomend geval, een andere schadevergoeding zal kunnen genieten in het kader van de invaliditeitsverzekering of de werkloosheidsverzekering wat zijn andere betrekking betreft. De Ministerraad is bijgevolg van mening dat het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie niet is geschonden.

- B -

B.1. Artikel 34, eerste en tweede lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 bepaalt :

« Onder basisloon wordt verstaan het loon waarop de werknemer, in de functie waarin hij is tewerkgesteld in de onderneming op het ogenblik van het ongeval, recht heeft voor de periode van het jaar dat het ongeval voorafgaat.

De referentieperiode is maar volledig, wanneer de werknemer gedurende het ganse jaar arbeid heeft verricht als een voltijdse werknemer ».

Overeenkomstig de artikelen 22 en 23 van de wet van 10 april 1971 wordt rekening gehouden met het « basisloon » voor de berekening van het bedrag van de dagelijkse vergoeding die wordt toegekend aan het slachtoffer van een arbeidsongeval dat een tijdelijke arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt. Overeenkomstig artikel 24 van die wet wordt eveneens rekening gehouden met dat « basisloon » voor de berekening van het bedrag van de jaarlijkse vergoeding die de dagelijkse vergoeding vervangt vanaf de dag waarop de ongeschiktheid een bestendig karakter vertoont.

B.2. In de eerste prejudiciële vraag stelt de verwijzende rechter aan het Hof de vraag over de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 34, eerste en tweede lid, van de wet van 10 april 1971, in zoverre het, voor de vaststelling van de grondslag van het loon dat dient als basis voor de berekening van de wettelijke schadevergoedingen voor arbeidsongevallen, twee categorieën van slachtoffers die zich in verschillende situaties bevinden, identiek behandelt, namelijk, enerzijds, de slachtoffers die, op de datum dat het ongeval zich heeft voorgedaan, uitsluitend bij een voltijdse arbeidsovereenkomst tewerkgesteld waren en voor wie het basisloon zal worden berekend volgens het loon waarop zij aanspraak konden maken in de loop van het jaar dat voorafging aan het ongeval en, anderzijds, de slachtoffers die, naast de voltijdse arbeidsovereenkomst tijdens de uitvoering waarvan het ongeval zich heeft voorgedaan, aantonen dat zij op de datum van dat ongeval eveneens deeltijds waren tewerkgesteld, maar voor wie het basisloon nochtans alleen zal worden berekend volgens het loon dat is geïnd in het kader van hun voltijdse tewerkstelling in de loop van het jaar dat voorafging aan het ongeval.

B.3. Uit de feiten van het geding en de motieven van de verwijzingsbeslissing blijkt dat het geschil dat aan de verwijzende rechter is voorgelegd, betrekking heeft op het geval van een werknemer die het slachtoffer is geweest van een arbeidsongeval tijdens de uitvoering van een voltijdse arbeidsovereenkomst en die eveneens tewerkgesteld was in het kader van een andere, deeltijdse arbeidsovereenkomst, ten belope van 30 uur per week. Dat arbeidsongeval heeft geleid tot twee opeenvolgende periodes van volledige tijdelijke arbeidsongeschiktheid, naast de gevolgen van een gedeeltelijke blijvende arbeidsongeschiktheid ten belope van 2 pct.

B.4. Het systeem van vergoeding van schade die voortvloeit uit een arbeidsongeval, zoals geregeld bij de opeenvolgende wetten ter zake, wijkt af van de gemeenrechtelijke regels van burgerrechtelijke aansprakelijkheid.

Die vergoeding, die forfaitair is, is niet op het begrip fout maar op het begrip beroepsrisico gebaseerd.

De werkgevers dragen bij tot de financiering van de regeling voor de vergoeding van de schade die voortvloeit uit arbeidsongevallen. Die regeling sluit aan bij mechanismen van sociale verzekeringen.

B.5.1. De wet van 24 december 1903 betreffende de vergoeding van schade voortvloeiende uit ongevallen voorziet in een forfaitaire vergoeding voor schade ten gevolge van een arbeidsongeval, waarbij de forfaitaire aard van de vergoeding meer bepaald was ingegeven door een van het gemeen recht afwijkende aansprakelijkheidsregeling die niet meer uitgaat van het begrip « fout », maar van het begrip « professioneel risico » en van het verdelen van dat risico over de werkgever en het slachtoffer van het arbeidsongeval.

Eenzijds werd de werkgever, zelfs zonder dat hem enige schuld trof, steeds aansprakelijk gesteld voor de schade ten gevolge van het arbeidsongeval opgelopen door het slachtoffer. Niet alleen werd het slachtoffer op die manier vrijgesteld van het vaak zeer moeilijk te leveren bewijs van de schuld van de werkgever of zijn aangestelde en van het oorzakelijk verband tussen die schuld en de geleden schade, maar bovendien zou zijn eigen (onopzettelijke) fout de vergoeding niet in de weg staan, noch tot zijn aansprakelijkheid leiden, indien door die fout een derde een arbeidsongeval zou overkomen. Anderzijds ontving het slachtoffer van het arbeidsongeval een forfaitaire schadevergoeding, waardoor het slechts gedeeltelijk werd vergoed voor de geleden schade.

Uit de economie van de wet van 24 december 1903, alsook uit de parlementaire voorbereiding (*Hand.*, Kamer, 1902-1903, vergadering van 27 mei 1903, pp. 1266 en 1267) volgt aldus dat de wetgever, met volledige kennis van zaken, weloverwogen een forfaitaire vergoedingsregeling heeft ingevoerd en deze heeft opgevat rekening houdende met de overgrote meerderheid van de gevallen : hij maakte er geenszins aanspraak op zich op de bijzondere kenmerken van elk geval af te stemmen, vermits de economische waarde van het slachtoffer in de bewoordingen van het Hof van Cassatie « wettelijk vermoed wordt haar maat te vinden in het basisloon » (Cass., 6 maart 1968, *Arr. Cass.*, 1968, p. 897; Cass., 15 januari 1996, *Arr. Cass.*, 1996, nr. 32; Cass., 21 juni 1999, *Arr. Cass.*, 1999, nr. 380).

Door verschillende wetswijzigingen werd het vergoedingsniveau van oorspronkelijk 50 pct. van het « basisloon » verhoogd tot 66 pct. en 100 pct. Ook de oorspronkelijk voorgeschreven immuniteit van de werkgever werd aangepast na de uitbreiding van de arbeidsongevallenregeling tot de ongevallen op de weg naar en van het werk.

Bij de totstandkoming van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 werd het systeem gewijzigd door het invoeren van de verplichte verzekering, krachtens welke de werknemer zich niet meer richt tot de werkgever maar tot de « wetsverzekeraar ». De schade opgelopen door de werknemer en niet langer de aansprakelijkheid van de werkgever werd vanaf dan verzekerd, waardoor het systeem nog meer gelijkens vertoont met een mechanisme van sociale verzekering.

B.5.2. Artikel 7 van de wet van 10 april 1971 definieert het arbeidsongeval als « elk ongeval dat een werknemer tijdens en door het feit van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst overkomt en dat een letsel veroorzaakt ». Het doel van het systeem van de vaste vergoeding bestaat erin het inkomen van de werknemer te beschermen tegen een mogelijk professioneel risico, zelfs indien het ongeval gebeurt door de schuld van die werknemer of van een collega, alsook de sociale vrede en de arbeidsverhoudingen binnen de bedrijven te handhaven door een toename van het aantal processen inzake aansprakelijkheid uit te sluiten.

De bescherming van de werknemer houdt in dat die laatste van zijn eigen aansprakelijkheid wordt ontheven in geval van een arbeidsongeval dat door zijn fout is veroorzaakt. De vaste vergoeding dekt bovendien de schade van diegenen van wie de wetgever veronderstelt dat zij normaal gesproken afhangen van het inkomen van de werknemer die het slachtoffer is van een dodelijk ongeval. De vaste vergoeding zal in bepaalde gevallen groter zijn dan wat het slachtoffer had kunnen verkrijgen door een gemeenrechtelijke vordering in te stellen tegen de dader van de fout die het ongeval heeft veroorzaakt en, in andere gevallen, minder groot. De financiering van het systeem van de vaste vergoeding wordt gewaarborgd door de werkgevers, die sinds 1971 verplicht zijn een verzekering inzake arbeidsongevallen te sluiten en de kosten van de premies te dragen. Wanneer zich een ongeval voordoet, zal de werknemer zich tot de wetsverzekeraar richten. De bekommernis om de economische last die hiervan het gevolg is, niet te verzwaren door een eventuele gemeenrechtelijke vergoedingsverplichting, heeft de wetgever ertoe gebracht de gevallen te beperken waarin de werkgever burgerrechtelijk aansprakelijk kan worden gesteld.

B.6. Artikel 34, eerste en tweede lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 definieert het loon dat dient als basis voor de berekening van de schadevergoedingen voor arbeidsongevallen, door rekening te houden met de forfaitaire aard van de vergoeding voor een arbeidsongeval. De wetgever heeft die regel weliswaar aangepast door middel van de artikelen 36 en 37bis van de wet wanneer de referentieperiode onvolledig is of wanneer de in aanmerking genomen functie deeltijds werd uitgeoefend.

Die aanpassingen brengen de forfaitaire aard van de vergoedingsregeling evenwel niet in het geding, maar passen de regel aan in welbepaalde hypothesen van arbeidsonderbreking of deeltijdse arbeid die niet kunnen worden uitgebreid tot de hypothese van de werknemer die een deeltijdse tewerkstelling cumuleert met een voltijdse tewerkstelling. Het staat aan de wetgever om in voorkomend geval te oordelen of een dergelijke uitbreiding verantwoord is, rekening houdende met de in B.4 en B.5 in herinnering gebrachte beginselen.

B.7. Gelet op het feit dat, om de redenen uiteengezet in B.5, de regels inzake de vergoeding van arbeidsongevallen een geheel vormen, is de bepaling die, in de grondslag van het basisloon, naast het loon waarop de werknemer recht heeft wegens een voltijdse functie in de onderneming op het ogenblik van het ongeval, geen rekening houdt met het loon waarop de werknemer recht heeft wegens een andere, deeltijdse functie in een andere onderneming, niet onevenredig.

B.8. Bij het regelen van de gevolgen van arbeidsongevallen had de wetgever niet als enige bekommernis de arbeidsverhoudingen niet te verstoren. De in het geding zijnde bepaling beoogt tevens, enerzijds, de financiële last die werkgevers dragen door het betalen van de premies voor de verplichte arbeidsongevallenverzekering en, anderzijds, de financiële last van de verzekeraars die, in een verzekeringslogica, de gedekte risico's moeten evalueren, niet te verzwaren. Indien de arbeidsongevallenverzekeraar het slachtoffer van een arbeidsongeval niet alleen zou moeten vergoeden op basis van het loon waarop de werknemer recht heeft wegens een voltijdse functie in de onderneming op het ogenblik van het ongeval, maar ook op basis van een loon waarop de werknemer recht heeft wegens een deeltijdse functie in een andere onderneming, dan zou de doelstelling van de wetgever in het gedrang komen.

B.9. In zoverre artikel 34, eerste en tweede lid, van de wet van 10 april 1971, voor het bepalen van de grondslag van het loon dat dient als basis voor de berekening van de wettelijke schadevergoedingen voor arbeidsongevallen, de slachtoffers die, op de datum van het ongeval, uitsluitend tewerkgesteld waren bij een voltijdse arbeidsovereenkomst, op dezelfde wijze behandelt als de slachtoffers die, naast de voltijdse arbeidsovereenkomst tijdens de uitvoering waarvan het ongeval zich heeft voorgedaan, aantonen dat zij op de datum van dat ongeval eveneens deeltijds waren tewerkgesteld, is het niet onbestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.10. In de tweede prejudiciële vraag verzoekt de verwijzende rechter het Hof nog na te gaan of artikel 34, eerste en tweede lid, van de wet van 10 april 1971, in die interpretatie dat de grondslag van het basisloon van het slachtoffer van een arbeidsongeval dat aantoont dat het, op de datum van dat ongeval, was tewerkgesteld in een voltijdse betrekking en in een deeltijdse betrekking, onder voorbehoud van de toepassing van de maximumlonen bepaald in artikel 39 van de wet van 10 april 1971, de lonen omvat die zijn geïnd zowel in het kader van de deeltijdse betrekking als in dat van de voltijdse betrekking in de loop van het jaar dat voorafging aan het ongeval, bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.11. Gelet op het antwoord op de eerste prejudiciële vraag dient de tweede prejudiciële vraag niet te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

- Artikel 34, eerste en tweede lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

- De tweede prejudiciële vraag behoeft geen antwoord.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 5 maart 2015.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

J. Spreutels